

***Un aire anglès* - Miquel Berga**

Miquel Berga (Salt, 1952) inicia el recull d'articles titulat *Un aire anglès* informant que el seu primer viatge a Londres va ser en qualitat de discjòquei d'un hotel de Lloret de Mar. Certament, llavors no existien els Erasmus, i l'aeroport de Heathrow era molt més lluny que ara. Amb els anys, aquell noi de vint anys que es va colar en un xàrter acabaria sent doctor en filologia anglesa i especialista en George Orwell: una transformació que té el mateix aire lleuger i atzarós que el llibre.

Berga, que té una flaca pel metaperiodisme, fa explícites les regles que governen aquests articles dominicals publicats a *El Punt*: “No empenyar, no mostrar indignacions irades sobre els afers del món i no pontificar”. S'agraeix aquesta resistència irònica davant els contratemps personals i col·lectius, elaborada a còpia de bonhomia, humor i *understatement*. Encara hi afegiríem l'estranya mania de buscar respostes a les preguntes d'avui en els llibres d'homes anglesos del segle dinou.

Els articles d'*Un aire anglès* responen a receptes variades, però en predomina una: distribuir citacions d'origen divers i guardar-ne una d'especialment xocant a tall de final apoteòsic. És feina del lector decidir quines són modèliques i quines fan de contrapès. En tot cas, el mèrit recau tant en l'encadenament com en les transicions. Així, quan el tema és el treball passem de Lincoln a Reagan, recalem en Jerome K. Jerome, d'aquí passem a un guionista de la companyia Warner i rematem amb un pescador anònim de Cadaqués. L'article dedicat a la importància dels noms ens duu de Shakespeare a Brossa a través de Semprún. En el rànquing total de citacions, predomina Orwell, seguit de prop per Chesterton i Churchill -el campió de les rèpliques contundents.

A vegades, els aforismes són anònims: “Diuen que els amics són la manera que té Déu de disculpar-se pels familiars que ens ha donat.” Però no ens deixem enganyar per la facilitat aparent, per la indolència amb què es presenta Miquel Berga en aquest temps en què els ganduls es disfressen de pencaires. *Un aire anglès* és un llibre humil i euforitzant, sintètic i intel·ligent. L'humor, ben mirat, és una cosa molt seriosa, i sobretot una de les millors medicines en aquest món que es resisteix a acabar-se d'enfonsar.